

Déli növények termesztése a Micsurin-módszerrel

Lefelé, hátra, balra

Arról, hogy már nem él, utolsóként értesült. Időnként megcsik az ilyesmi.

Reggel még minden rendben volt; az élők, akikkel az utcán találkozott, ugyanúgy köszöntek neki, mintha még mindig közéjük tartozna; amikor azonban beért a munkahelyére, már senki sem nézett a szemébe.

Összeszedték az ottani holmiját, és belerakták egy műanyag szemeteszsákba.

– Na dehát – mondta a főnökének. – Minek kellett ezt így összegyűjteni? Még minden új, nemrég vettem.

Mire amaz visszavágott:

– És akkor mi van? Ezek a dolgok egy halott holmijai, a halottak holmijait pedig el szokták égetni.

Halál, véletlenül

– Például az idej termés – szólalt meg a férfi, az ujjait nyalogatva közben. – A zöldség meg a gyümölcs se az igazi.

– A levegőben lógott – válaszolta a másik.

– Talán a szájunk íze változott meg – mondta a fiú, a háta mögött pedig összekulcsolta a kezét. – Úgy, mint ahogy nekem is legutóbb. Azt hittem...

NANNA RIIS ANDERSEN: BY-PRODUCTS (TIGHT SECTION) – JCE 2015-2017, DENMARK

– Ilyen dolgokra nem szokás gondolni – szólalt meg az első férfi, felbontott egy tasak Vibovitot, bedugta a nyelvét, és nyammogni kezdett. – Vagy észreveszik, vagy nem.

– A levegőben lógott – ismételte meg a másik. Egy pillanatilg némán nézte a fiút, aztán megkérdezte – Azt a kenyeret, kinek viszed?

A fiú megmondta a nevet, mire amaz:

– Ki gondolta volna. Olyan rendes család.

Összeborultak hárman egy rózsaszín, szétterített törölköző fölött, amelyen a férfiak – inkább viccből, mintsem a rend kedvéért – szétpakolták a szerszámokat.

Nem siettek sehová, a fiú néhány perccel ezelőtt szieszta hangulatban talált rájuk: az egyikőjük a törölköző mellett pihengetett, gyengéd tekintettel szemlélve a szerszámokat; a másik guggolva, arccal a folyó felé fordulva eszegette a Vibovitot. Azt magyarázták, hogy a második műszakot várják, hogy *problémák vannak a sorrenddel*.

– És hogy sose lehet tudni, hogy mivel kezdenek – tette hozzá az, amelyik a fűvön fekvő pihent. Nem pontosította, hogy kinek kellene jönnie és segítenie. Azt mondta:

– Valakinek – egy pillanat múlva pedig – valakinek azok közül, akik előttünk itt voltak.

A fiú pedig nem kérdezősködött tovább; a hidat nézte – illetve azt, ami a hídból megmaradt.

A vihar utáni furcsaságok még nem akartak szűnni: az áramlat hol egyik, hol másik irányba vitte a folyót; a halakat megtevesztette; kegyetlen macacssággal minduntalan egymásnak ütköztek; aztán szerteúsztak, majd ismét lendületet vettek, és csillogva eltűntek a sötét vízben: higany, lucidum intervallum, saskövek.

– Az anyatermészet – szólalt meg a pihengető férfi.

– Rózyflóéknál – mondta a másik – három tojásból lett négy csibe. Négy csibe, kérem szépen.

– A mázlistának még a bikája is megellik – válaszolta az első. – Bár én ebben nem hiszek. Hogy a víz megfordul, még csak-csak. Hogy a vihar meg a híd; hát igen, meglehet. Látom, hát elhiszem. De hogy azok a csibék?

– Azért mondják, hogy legyen miről beszélni – tette hozzá a másik –, fel akarják hívni magukra a figyelmet. Kérdezd őket erről-arról: mindig van válaszuk, és az ő történetük mindig jobb lesz, mint a tiéd. Azt mondják neked, amit hallani akarsz – mire az első férfi felháborodva:

– Például hogy a kakas hugyozik.

– Azon a hídon – szólalt meg a fiú – sokáig tart átjutni?

Mire az, amelyik a Vibovitot ette, a zsebébe csúsztatta a tasakot, és így szólott: – Ja.

Hallgattak. A fiú meghajolt, és elment; derülten néztek utána: merev, galambszerű járása volt, a cipője orra befelé nézett, madzagon egy kis kocsit húzott, a kocsiiban kenyér volt: kerek, barna cipő, arccal lefelé elhelyezve, mely lassan, megállás nélkül ringatózott. A fiú amolyan oda nem illő, kakukktojásféle valaki benyomását keltette bennük.

– Tudni akarom, hogy mikor lesz kész a híd – szólalt meg az egyik méltatlankodva. – A szájja íze változott meg neki.

– Valahogy olyan furcsán vonszolja magát – tette hozzá a másik, hátat fordított, és az órájára nézett – Na, hol vannak?

Egy pillanatilg még hallották a kerekek csikorgását; kellemetlen, rozsdás hangokat, azután a döngölt út lassan homokossá vált, a kocsi minduntalan süppedni kezdett, a spárpa pedig, amellyel meg volt kötve, minduntalan egy kissé lejjebb ereszkedett, meglazult – a fiú rángatta, a kenyér ringatózott, csúszkált, a homokhoz ért – vissza kellett tenni a helyére.